

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ

ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Λ. ΠΙΕΡΡΗΣ

ΚΥΚΛΟΣ ΚΒ΄

ΣΕΙΡΑ Α΄

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ – ΠΕΡΙΛΗΨΗ – ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Η Σειρά Α΄ του ΚΒ΄ Κύκλου των Σεμιναρίων ΙστορικοΦιλοσοφικού Λόγου έχει τον γενικό τίτλο:

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΠΟΤΥΧΗΜΕΝΗ ΧΩΡΑ: ΥΠΑΡΧΕΙ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ;

Ο σκοπός της είναι τριπλός.

Πρώτον να δείξει εμπράκτως τη λειτουργία της αρχαιοελληνικής **φρόνησης**, της κλασσικής ενεργού γνώσης και πρακτικής σοφίας, σε μια κατάσταση απόλυτης απόγνωσης.

Δεύτερον να αποδείξει τη χρησιμότητα και τον πραγματισμό της **κλασσικής φιλοσοφικής σκέψης**, ολοκληρώνοντας τη συνάρτηση βαθύτερης γνώσης της ιστορικής πραγματικότητας, ισχυρότερης προγνωστικής δύναμης των εξελίξεων και αποτελεσματικότερης συγκρότησης στρατηγικής ανάταξης της χώρας.

Και τρίτον, συγκριμένα, να **συνθέσει και ευαγγελισθεί μια τέτοια στρατηγική ανάστασης**.

Ξεκινήσαμε τη σειρά διαπιστώνοντας τον θάνατο του Νεοελληνισμού και κάνοντας τη νεκροψία του. Το Νεοελληνικό Παραμόρφωμα πέθανε από μόνιμη δυσλειτουργία όλων των συστημάτων του. Η Ελλάδα είναι αποτυχημένη χώρα. Ο ιδιότυπος συνδυασμός Γραφειοκρατικού Κρατικισμού εις αλληλοεξυπηρέτηση μιας καθολικής, και ιδιαίτερα οικονομικής, Φεουδαρχίας, σκότωσε κάθε αξιοκρατία, εξευτέλισε κάθε ισονομία και κατήργησε κάθε ουσιαστική ελευθερία. Τώρα ο νεκρός εκφέρεται με ανακούφιση από την τέως και νυν καταπνιγόμενη κοινωνία που προσδοκά την ελεύθερη αναπνοή της από τη δημιουργική καταστροφή του ανίκανου και διεφθαρμένου ηγετικού συστήματός της. Ο νεκρός αυτοκτόνησε αυτοεγκλωβιζόμενος σε ένα λαβύρινθο αναξιοτητας,

διαφθοράς και παραίτησης από τον αγώνα της ζωής και την αριστεία, υπέρ μιας απατηλής εξασφάλισης της μικρότητάς του.

Τίποτα δεν καταδεικνύει προφανέστερα την παντελή αποτυχία της Ηγετικής Αναξιοκρατίας της χώρας και τον αυτοεγκλωβισμό της (και μαζί με αυτήν της χώρας) στον Λαβύρινθο της Απώλειας, από την αποκρουστική αδυναμία της να ανανεώσει το σύστημά της, να θεραπεύσει τις διαχρονικές δομικές του παθολογίες και λειτουργικές του ανεπάρκειες, να παρακολουθήσει τις εξελίξεις και να ανταποκριθεί δημιουργικά προς αυτές. **Αντιθέτως απεμπόλησε τις χαρακτηριστικές ιδιότητες και οδηγητικές δράσεις των elites εξουσίας μιας χώρας και συμπεριφέρθηκε σαν παράσιτο της κοινωνίας, σαν κάπηλος της Μεγάλης Παράδοσης και σαν αντίπαλος του λαού. Χωρίς γνώση, χωρίς βούληση και χωρίς δύναμη, περιχαρακώθηκε σε συμφέροντα αντιθετικά προς το συμφέρον της κοινωνίας, ανίκανη να επιτελέσει τον φυσικό ρόλο της ακριβώς ως προχωρημένη συνείδηση και δράση της κοινωνίας.**

Την τραγική για μας και κωμική για όλους τους άλλους μοίρα του Νεοελληνικού συστήματος φανερώνει υπέρ πάντα η αδυναμία διόρθωσης ενός κακού που η διάγνωσή του έγινε πολύ νωρίς, ευθύς ως άρχισε να διογκώνεται μετά την λάθος αρχή. Ότι η σύσταση του Νεοελληνικού Κράτους νοσεί βαθύτατα, και ότι ως εκ τούτου προκαλεί συστηματικές παθογένειες, διαπιστώθηκε ευθύς μετά τα πρώτα βήματά του. Στις συναντήσεις μας έχω αναφερθεί στις διαυγείς παρατηρήσεις των καιρών εκείνων, επίκαιρες σήμερα παρα ποτε μετά πάνω από 150 χρόνια. Οι καθарές αναλύσεις, οι κραυγές απογοήτευσης και εν συνεχεία αγωνίας πυκνώνουν από την εποχή του ολέθριου συστήματος του Όθωνα προς το τέλος ιδίως της βασιλείας του, **το απεχθές εκείνο μείγμα κρατικισμού, φεουδαρχίας, αναξιοκρατίας, διαφθοράς και μεγαλοϊδεατισμού που μαστίζει έκτοτε την κοινωνία μας και την εμποδίζει να ορθοποδήσει. Από τότε ριζώθηκε ένα σύστημα εθνικής υποκρισίας, μια μόνιμη διάσταση μεταξύ πραγματικότητας και ιδεολογίας, ένα ρήγμα μεταξύ του τι σκεφτόμαστε, τι λέμε και τι κάνουμε. Και οι κακές ρίζες έδωσαν έναν κάκιστο καρπό, τη συλλογική και ατομική σχιζοφρένεια την οποία πάσχουν ιδιαίτερα οι elites της χώρας, μολύνοντας και την κοινωνία με τον ιό της συστηματικής αναντιστοιχίας και αυτοαναίρεσης.**

Οι πνευματικοί άνθρωποι και ο τύπος της εποχής εκείνης σιγματίζει συνεχώς την προδοσία του Πνεύματος της Επανάστασης και την αποτυχία του Νεοελληνισμού. Ελεεινολογείται δεόντως η αρνητική Νεοελληνική μοναδικότητα:

«Δεν υπάρχει έθνος εν τη ιστορία, το οποίον αποσείσαν αφ' εαυτού και μόνον, άνευ συνεργείας άλλου, της τυραννίας τον ζυγόν, και αποκτήσαν ελευθερίαν, περιέπεσεν, ευθύς μετά τους ηρωϊκούς του κατά της τυραννίας αγώνας, εις μαρασμόν και φθίσιν».

Αθηνά, 29/9/1862

«Άμα γεννηθέντες υπό καχεξίας κατελήφθημεν».

Λόγος εκφωνηθείς εν τη ρμ' νυκτερινή συνεδριάσει του Φιλολογικού Συλλόγου Ο Παρνασσός, τη 17 Νοεμβρίου 1869 υπό Ν.Δ. Λεβίδου.

Ωδηγηθήκαμε σε

«σήψιν προ της ωριμάνσεως»

Πανδώρα 15/6/1865

Και ιδού η συνταρακτική συνόψιση του ζητήματος:

«Η Ελλάς υπήρξεν, έζησεν, ήκμασε και παρήκμασεν ως έθνος, επί τέλους δε απέθανεν υπό τον ζυγόν των βαρβάρων. Εκ πλάνης εξελάβομεν ως ζωήν τον ηρωϊσμόν της επαναστάσεως, διότι, εκ των μετέπειτα και εκ των νυν ιδίως, απεδείχθη απλούς γαλβανισμός. Η Ελλάς ουδέν μετά την απελευθέρωσίν της άξιον λόγου έπραξε».

Ιωάννης Σπηλιωτάκης, «Η Κρίσις», 1874

Αγανακτούσε η κοινωνία διότι η Ελλάδα με την βαθύτατη κακοδιοίκησή της είχε καταντήσει:

«από ήρωος εις επαίτην»

Δημοσιεύματα Δημοκρατικού Συλλόγου Ρήγα, 1879

«αντικείμενον εμπαιγμού και περιφρονήσεως»

Ελπίς, 11/9/1862

«του κόσμου η χλεύη»

Άμυνα 17/9/1871

Και η διάγνωση οδηγούσε σε καταδίκη του πολιτικού συστήματος:

«Δυστυχώς, ο πιεζόμενος και περιφρονούμενος Ελληνισμός δεν ραπίζεται μόνον υπό της Δύσεως, δεν περιφρονείται μόνον υπό της επιβούλου Άρκτου, αλλά και αυτός ούτος αυτοκτονείται, διότι η καρδιά αυτού η κειμένη εν τη ελευθέρα Ελλάδι επαύσατο πλέον πάλλουσα υπέρ της μεγάλης του έθνους αποστολής... Η Ελευθέρα Ελλάς αντί να καταστή το θέατρον υψηλών αγώνων και ο πυρήν του καθόλου Ελληνισμού, μετετράπη... εις ρουσφετεμπορείον, αναιδεΐς εργοστασιάρχαι του οποίου αναφαίνονται εναλλάξ πότε ο εις πότε ο άλλος των λεγομένων κομματαρχών ή ορθώτερον ειπεΐν ολετήρων του Έθνους, προς εξολοθρευμόν των οποίων ώφειλεν προ πολλού να φροντίσει ο Ελληνικός λαός».

Η Ευθύνη, 22/1/1877

Μαζί με το κακό, ενωρίς διαπιστώθηκε και η αδυναμία και αθελησία του συστήματος να αυτοδιορθωθεί:

«Δεν κάμνομεν άλλο καθ' εκάστην άπαντες ή να ελεεινολογώμεν την τύχην της Ελλάδος, και να επικαλούμεθα την θείαν αντίληψιν».

Η Ελπίς, 11/9/1862

Ο σημαντικός λογοτέχνης Δ.Ν. Βερναρδάκης, αδελφός του σπουδαίου κλασσικού φιλόλογου Γρηγορίου Βερναρδάκη, μκκτηρίζει την κατάντια του Νεοελληνισμού την 21 Απριλίου 1872, με αφορμή τα Αποκαλυπτήρια του ανδριάντος του Πατριάρχου Γρηγορίου προ του Πανεπιστημίου στην εορτή της 25^{ης} Μαρτίου:

«...διότι η ελληνική πολιτεία ετελειοποίησε τόσον πολύ την ελληνικήν κοινωνίαν – κατά την τελευταίαν μάλιστα δεκαετηρίδα – και αι παντοδύναμοι ψήφοι συνέδεσαν τα ατομικά συμφέροντα των πέντε δέκα ανθρώπων του μικρού μας έθνους εις δίκτυον τόσον αλληλένδετον και αδιάρρηκτον, ώστε η αλήθεια, η ευσυνείδητος και εις το κοινόν συμφέρον αποβλέπουσα αλήθεια, είναι αδύνατον να το διαρρήξη, και αν ήθελε μεταβληθή εις καρχαρίαν. Οποίας αρχάς ηθικής ακολουθεί κατά θεωρίαν και κατά πράξιν ο Έλλην πρωθυπουργός, τας αυτάς ακολουθεί και έκαστος Έλλην οπωσούν εξέχων και διακρινόμενος ούτως ή άλλως εν τη ελληνική πολιτεία ή κοινωνία. Αι αρχαί αύται συγκεφαλαιούνται εις το «Γέλα με να σε γελώ». Ετελειοποιήθη δε η ελληνική πολιτεία και κοινωνία τόσον εις την ηθικήν ταύτην άχροϊαν και πώρωσιν και εξαχρείωσιν, ώστε βλέπων τις και αυτά τα παιδάρια να φυτρώνωσι δια μιας τελειοδίδακτα εις το νέον τούτο είδος της ελληνικής παιδείας, νομίζει ότι εφθάσαμεν εις την γενεάν και τον αιώναν εκείνον του Ησιόδου, κατά τον οποίον τα παιδιά γεννώνται εκ κοιλίας μητρός «πολιοκρόταφα». Και όμως, υπό το κράτος της πολιτικής και ηθικής ταύτης εξαχρειώσεως, κινδυνευούσι τον έσχατον κίνδυνον τα τιμαλφέστατα του μικρού και ασθενούς και απροστατεύτου ημών έθνους συμφέροντα. Ενώ δε απητείτο ημείς ως έθνος και κράτος μικρόν και ασθενέστατον, να έχωμεν εν πάσιν αρετήν υπό πάντα τα λοιπά έθνη και κράτη, διότι και δια να υπάρξη μόνον και συντηρηθή, πολλώ δε μάλλον δια να προκόψη και ευημερήση κράτος τι, απαιτείται εν πάσιν αρετή αντιστρόφως ανάλογος προς το μέγεθος και την δύναμίν του, εφθάσαμεν εντός 20-30 ετών εις το σημείον εκείνο της ηθικής ακηδίας και πωρώσεως όπου μόλις άλλα έθνη έφθασαν, μετά πολλούς αιώνας και μετά μακράς, σφοδράς και αλλεπαλλήλους περιπετείας. Τοιουτοτρόπως κατωρθώσαμεν οι θαυμάσιοι αυτό το θαύμα των θαυμάτων: να παρακμάσωμεν χωρίς να ακμάσωμεν».

Και έτσι καταλήξαμε στο «Ψωροημείς» των τελών του 19^{ου} αιώνα. Και στην εθνική χρεωκοπία του 1893. Και στους Ολυμπιακούς Αγώνες του 1896. Και στη συντριπτική ήττα του ΕλληνοΤουρκικού πολέμου του 1897. Και

έκλεισε η πρώτη περίοδος της ΝεοΕλληνικής Ιστορίας. Και άνοιξε η δεύτερη με την Στρατιωτική Επανάσταση του 1909.

Κάνει εντύπωση στην πρώτη εκείνη περίοδο της Νεοελληνικής ιστορίας η καθαρή συναίσθηση του προβλήματος, η αναλυτική ακρίβεια της διάγνωσης του και η ελευθερία έκφρασής του και διατύπωσης απόψεων επ' αυτού. Ως προς όλα αυτά τα χαρακτηριστικά βρισκόμαστε μετά τη Μεταπολίτευση σε χειρότερη κατάσταση. Το βάρος του προβλήματος δεν γίνεται αντιληπτό από το ηγετικό κατεστημένο (και κατεστημένο αντι-κατεστημένο), ούτε φυσικά το συναισθάνεται αφού η κοινωνία είναι ξένο σώμα για αυτό. Ακόμη και οι βασικές γραμμές μιας επαρκούς ανάλυσής του είναι ανύπαρκτες. Το σύστημά μας δε τώρα είναι ανελεύθερο, κρίνοντας από το ποιόν των τοποθετήσεων και συζητήσεων: γιατί αντικειμενικά η ελευθερία προσδιορίζεται από το βάθος και το εύρος των επιλογών. Το σύστημα της ηγετικής αναξιοκρατίας αντί ελευθερίας έχει επιλέξει την ομοψυχία για να παραπλανά την κοινωνία. Αντί της αλήθειας έχει καλλιεργήσει την συνομωτική σιωπή των συνενόχων, μεγάλων και μικρών. Έχει προβάλλει την προστασία της μαφίας αντι της δημιουργικής αυτοδυναμίας και πρωτοβουλίας των ατόμων.

Αλλά:

*Όπου δε μη τάριστ' ελευθέρως λέγειν
έξεστι, νικά δ' εν πόλει τα χείρονα,
αμαρτία σφάλλουσι την σωτηρίαν.*

[Σοφοκλής, *Εριφύλη*, Fr. 201b, Radt].

Ακούετε λεώς!

Την ευοίωνη έναρξη της δεύτερης περιόδου του Νεοελληνισμού διέψευσε η συνέχεια, όπως την Επανάσταση του 1821 διέψευσε η ακολουθήσασα ιστορία του Νεοελληνικού Κράτους. Ο Βενιζέλος δεν ετόλμησε την εσωτερική δημιουργική καταστροφή που απαιτείτο για την ανασυγκρότηση του Νεοελληνισμού. Σχεδίασε ήσσονες μεταρρυθμίσεις που δεν έλυσαν το πρόβλημα αλλά αντιθέτως το ώξυναν, και το ώξυναν μέχρι Διχασμού. Όταν η νόσος είναι βαρεία και το πρόβλημα βαθύ, η ήπια προσαρμογή είναι καταστροφική. Επιδεινώνει αντί να βελτιώνει την κατάσταση κι αυτό για συγκεκριμένους λόγους. Σε όλα τα μεγάλα πράγματα και τις μνημειακές επιχειρήσεις χρειάζεται να δημιουργηθεί δυναμική. Και αυτή προκαλείται μόνο με εξαιρετική συγκέντρωση ενέργειας στο «μάτι» της δίνης που χρειάζεται για να κινηθεί το σύστημα προς την ανακρουστάλλωσή του. Γιαυτό βασικά οι μικρές μεταρρυθμίσεις στα μεγάλα προβλήματα είναι θλιβερές αποτυχίες. Από το άλλο μέρος, η εξωτερική και αμυντική πολιτική του Βενιζέλου, σωστή σαν εκτίμηση των ιστορικών περιστάσεων, αποσκοπούσε στη

δημιουργία μιας Μεγάλης Ελλάδας, χωρίς όμως να θεραπευθούν οι παραμορφώσεις και δυσλειτουργίες που κρατούσαν την Ελλάδα «Μικρή». Ήθελε Μέγεθος χωρίς ίδρυση της κατάλληλης Μορφής, για να μιλήσω με τους όρους της θεωρίας για τον Ελληνισμό που αναπτύσσω στα σεμινάρια. Αλλά με Παραμόρφωμα δεν έχεις όχι καν την περίσσεια και συσσώρευση δυναμικού που χρειάζονται οι Αναγεννήσεις Μεγεθών, αλλά ούτε τη στοιχειωδώς επαρκή λειτουργικότητα για απλή συντήρηση του συστήματος. Και έτσι το σύστημα κατέρρευσε ενώ προσπαθούσε να πετάξει. Και είχαμε τη τραγική Εκατονταετία 1821-1922.

Η καθίζηση έκτοτε είναι ολοσχερής, και η ιστορία της χώρας ιλαροτραγική. Και επιδεινώθηκε από ακολουθήσασες εξελίξεις, όλες αρνητικές. Εκπλήσσει τον αντικειμενικό μελετητή της σύγχρονης ιστορίας μας η απουσία οιασδήποτε θετικής δράσης κάποιας σημασίας και αποτελέσματος μετά το 1922, ικανών να αναστρέψουν την αδήριτη πορεία προς το θάνατο του Νεοελληνισμού.

Ικανές διαγνώσεις της βαρύτατης νόσου δεν έλειψαν και σε αυτή τη δεύτερη περίοδο της Νεοελληνικής Ιστορίας. Αλλά όλο και περισσότερο απαιτούν ιδιαίτερη τόλμη να γίνουν και να διατυπωθούν δημόσια. Το κόστος της αποκάλυψης της αλήθειας γίνεται μεγαλύτερο λόγω της αναλγησίας και ανικανότητας του συστήματος, το οποίο ως εκ τούτου σκληραίνει τους όρους του εσωτερικού «παιχνιδιού». Βέβαια, η σκλήρυνση αυτή είναι και αρτηριοσκλήρωση. Είχε καταντήσει απροσάρμοστο. Πέθαινε. Ενώ νόμιζε ότι είναι δυνατό υπερ ποτε!

Την παθογένεια του Νεοελληνισμού στις κοινωνικές, οικονομικές και πολιτικές διαστάσεις του Νεοελληνικού Κράτους, επισημαίνει καίρια ο διακεκριμένος οικονομολόγος Γεώργιος Βαρβούτης, διατελέσας Υπουργός Εθνικής Οικονομίας στις μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο Κυβερνήσεις. Με αφορμή τη μεγάλη ευκαιρία που σήμαινε για την ταλαίπωρη χώρα το Σχέδιο Marshal, κρούει τον κώδωνα του κινδύνου για να μη διασπαθισθεί η αμερικανική βοήθεια από τη φεουδαρχική φαυλοκρατία της χώρας:

«Εξετάζων την οικονομίαν της χώρας δεν ημπορώ να μη τονίσω την ολεθρίαν επίδρασιν την οποίαν ασκεί επ' αυτής μία μικρά οικονομική ολιγαρχία. Επιθυμώ να τονίσω ότι η οικονομική αύτη ολιγαρχία δεν είναι ταυτόσημος ούτε με την παραγωγικήν βιομηχανικήν τάξιν, ούτε με την εμπορικήν, ούτε καν με τον καπιταλισμόν. Πρόκειται περί μικράς ομάδος προσώπων προερχομένων από όλας τας τάξεις, αλλά αποτελούσης ειδικήν κατηγορίαν μονοπωλιακού συγκροτήματος η οποία δεν έχει καμμίαν ομοιότητα ούτε με τα μονοπωλιακά συγκροτήματα αυτών τούτων των προοδευμένων καπιταλιστικών χωρών.

Εις τα σύγχρονα καπιταλιστικά καθεστώτα τα μονοπώλια δημιουργούνται από άτομα και επιχειρήσεις αι οποίαι με την οργανωτικήν και δημιουργικήν των

ικανότητα κατορθώνουν να παράγουν εις χαμηλόν κόστος και δια του τρόπου αυτού καταργούν εμπράκτως τον συναγωνισμόν, κυριαρχούν εις την αγοράν και μονοπωλούν ταύτην δια των τραστ. Εις την Αμερικήν και εις την Ευρώπην όταν τα μονοπωλιακά συγκροτήματα αποβαίνουν αντικοινωνικά, το Κράτος λαμβάνει μέτρα εναντίον των, προς προστασίαν του καταναλωτικού κοινού. Ενώ όμως τα επιβλαβή δια το καταναλωτικόν κοινόν αποτελέσματα των μονοπωλίων αυτών και οι κερδοσκοπικαί επιδιώξεις των ανατρέπονται και αποφεύγονται δια της επεμβάσεως της Πολιτείας, εκεί παραμένει τουλάχιστον υπέρ της ολότητος η οικονομική πρόοδος και το όφελος της εθνικής παραγωγής, την οποίαν οι επιχειρηματίαι αυτοί και οι οικονομικοί κύκλοι εππραγματοποίησαν δια να την εκμεταλλευθούν κερδοσκοπικώς. Εις το τέλος η δράσις τούτων αποβαίνει – παρά την θέλησίν των έστω – υπέρ του κοινωνικού συνόλου.

Εις την Ελλάδα, όμως, τα πράγματα είναι διαφορετικά. Η οικονομική ολιγαρχία – η οποία έχει την έδραν της εις τας Αθήνας και τον Πειραιά – δεν κυριαρχεί δια της οικονομικής ικανότητος, δεν παράγει ευθηνότερα ούτε οργανώνει εμπορικά. Επιβάλλεται, τουναντίον και κυριαρχεί δια των παρασκηνίων και των προνομίων, και επιτυγχάνει τούτο με όλα τα πολιτικά και κυβερνητικά κομματικά καθεστώτα. Δεν αποτελεί οικονομικήν πρόοδον αλλ' οπισθοδρόμησιν και παρασιτισμόν. Δρα εις βάρος του κοινωνικού συνόλου, αλλά και εις βάρος της παραγωγικής, βιομηχανικής και εμπορικής τάξεως, εις βάρος ιδίως των αγροτών, των βιοτεχνών, των εργατών αλλά και εις βάρος ακόμη των ικανών βιομηχάνων και εμπόρων. Η οικονομική αυτή ολιγαρχία είναι εκείνη που με τα μονοπώλιά της δημιουργεί εις βάρος της αγροτικής τάξεως την διαφοράν μεταξύ των τιμών των γεωργικών προϊόντων και των βιομηχανικών, ως και των εισαγομένων έξωθεν. Είναι εκείνη, που αποκομίζει τα υψηλά άνομα κέρδη και τα εξάγει εις το εξωτερικόν ιδρύουσα εκεί βιομηχανίας, ενώ η χώρα μας έχει ανάγκην ανασυγκροτήσεως δια να ζήση. Αποτελεί η οικονομικοπολιτική αυτή ολιγαρχία παρασιτικόν μονοπώλιον και καρκίνωμα, το οποίον έχομεν όλοι υποχρέωσιν και πρό παντός η πολιτική ηγεσία και αι παραγωγικαί και εργαζόμεναι τάξεις να καταλύσωμεν».

(Βλ. Εφημερίδα «Μακεδονία» 5^{ης} Ιανουαρίου 1950)

Η ευκαιρία χάθηκε, όπως χάθηκε και η ευκαιρία της Ευρωπαϊκής αρωγής μετά το 1981. Τιποτε ουσιαστικό από τα αίτια της παρακμής δεν άλλαξε. Το σύστημα απεδείχθη παντελώς ανίκανο. Και ήδη τέθηκε. Ο ΝεοΕλληνισμός πέθανε μαζί του. Μερικοί απλώς δεν το ξέρουν ακόμη. Και πολλούς δεν τους συμφέρει – τους ανάξιους. Για την χώρα όμως μπορεί να γεννηθεί μια νέα ημέρα. Η αρχή μιας τρίτης περιόδου, που αυτή τη φορά πρέπει να εγκαινιασθεί σωστά. Αυτή τη Στρατηγική σωστών εγκαινίων αρθρώνουμε στον παρόντα Κύκλο των συναντήσεών μας.

Η ιστορική συγκυρία (γεωπολιτική και ιδεολογική), είναι ευνοϊκή για την αναβίωση του Ελληνισμού, μόνης εγγύησης επιτυχίας του εγχειρήματος ανάταξης της χώρας. Το βάρος της Ευρωπαϊκής νεωτερικής ιστορίας

παρέρχεται, η παγκοσμιοποίηση της Αμερικανικής ηγεμονίας απελευθερώνει παραγωγικό δυναμικό από τα μέρη του οικουμενικού συστήματος που συντονίζονται με αυτήν. Το εκκρεμές της ιστορίας κινείται πάλι προς επανακατάφαση του μοντέλου της ενδοκοσμικής τελειότητας, κι αυτή η αξιολογική πύκνωση προς την αριστεία ενεργοποιεί τις ροπές της ύπαρξης που συνεργούν με το αγωνιστικό και τελειοκρατικό ιδεώδες της ζωής. Μια εποχή ηυξημένης ενεργητικότητας και απόδοσης πρόκειται εμπρός μας.

Αντικειμενικά θεμελιώνεται λοιπόν στρατηγική ανάταξης της Ελλάδας. Αλλά και η κοινωνία είναι ώριμη για τη Μεγάλη Τροπή. Η πλήρης πια διάστασή της από το ηγετικό κατεστημένο της ακριβώς επιτρέπει και επιταχύνει τις διαδικασίες ανακρυστάλλωσης του κοινωνικού σώματος προς την κατεύθυνση του Ανύσματος Ιστορίας, και αναδόμησής του με θεσμούς συμβατούς προς το Ανυσμα αυτό και ανθρώπους ικανούς να αντεπεξέλθουν στις μεγάλες προκλήσεις του κοσμοϊστορικού παρόντος και στην απελπιστική κατάσταση της χώρας.

Στην έκτη συνάντησή μας λοιπόν της Σειράς Α΄ του τρέχοντος Κύκλου, που θα γίνει την Πέμπτη 24 Μαρτίου, παραμονή της 25^{ης} Μαρτίου 2010, στις 8.30 το βράδυ, θα εορτάσουμε με χαρούμενη γνώση την επέτειο μιλώντας και συζητώντας για την επαναστατική Ιδεολογία της Αναγέννησης που χρειάζεται η χώρα. Το θέμα είναι:

ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΞΙΩΣΗ ΤΩΝ ΑΞΙΩΝ

Είδαμε ότι για να έχει πραγματική δυνατότητα επιτυχίας μια Στρατηγική Αναβίωσης σε τερματικές καταστάσεις πρέπει να είναι συνολική, ριζοσπαστική, ειδωλοκλαστική και ελευθεροκεντρική. Στον ιδεολογικό χώρο κατ' εξοχήν δεν χρειάζεται τίποτε λιγότερο από μια Πολιτιστική Επανάσταση που θα σπάσει τα Νεοελληνικά Είδωλα της Σκέψης και της Αξιολογίας. Και θα εγκαθιδρύσει θεούς αληθινούς, τον Ενεργό Λόγο του Όντος και την Αξία της Ενεργού Αριστείας. Θα εξηγήσουμε τι σημαίνει ακριβώς αυτό.

Οι εκδηλώσεις της Σειράς Α΄ πραγματοποιούνται στην Αίθουσα Διαλέξεων του Μεγάλου Λόγου και Τέχνης, Πλατεία Γεωργίου Α΄, 2^{ος} όροφος.

Μετά την ομιλία ακολουθεί διεξοδική και ανοικτή συζήτηση.

Η είσοδος είναι ελεύθερη.

[Επεται δεύτερο μέρος].